

Sygn. akt III AUa 1807/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Węgrzynowska - Czajewska
Sędziowie:	SSA Maria Sałańska - Szumakowicz SSA Iwona Krzeczowska - Lasoń (spr.)
Protokolant:	sekr.sądowy Wioletta Blach

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2014 r. w Gdańsku

sprawy M. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o podjęcie wypłaty emerytury

na skutek apelacji M. Z. i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 19 czerwca 2013 r., sygn. akt VII U 1004/13

I. umarza postępowanie apelacyjne w części dotyczącej rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 1 (pierwszym) zaskarżonego wyroku;

II. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2 (drugim) i przyznaje ubezpieczonej prawo do odsetek od wyrównania świadczenia za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. – od dnia 26 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty;

III. w pozostałym zakresie oddala apelację ubezpieczonej;

IV. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. na rzecz ubezpieczonej M. Z. kwotę 150,00 (sto pięćdziesiąt 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III AUa 1807/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 marca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w G. odmówił M. Z. uchylenia decyzji z dnia 13 października 2011 r. w części, w jakiej decyzja ta zawieszala prawo do emerytury za okres od dnia 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r.

Od powyższej decyzji ubezpieczona złożyła odwołanie wnosząc o jej zmianę i nakazanie organowi rentowemu wypłaty emerytury zgodnie z wnioskiem wraz z ustawowymi odsetkami wskazując, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Gdańsku - VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 19 czerwca 2013 r. w sprawie VII U 1004/13 zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązał pozwany organ rentowy do wypłaty świadczenia emerytalnego przysługującego ubezpieczonej M. Z. za okres od 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r. (punkt pierwszy), w pozostałym zakresie oddalił odwołanie (punkt drugi) oraz zasądził od pozwanego organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kwotę 60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt trzeci).

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu pierwszej instancji.

Ubezpieczona M. Z., urodzona (...), w dniu 23 października 2009 r. wystąpiła z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury. Decyzją z dnia 12 listopada 2009 r. pozwany przyznał jej od dnia 1 października 2009 r. prawo do emerytury. Decyzją z dnia 13 października 2011 r. organ rentowy wstrzymał wnioskodawczyni wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 r. na podstawie art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.; dalej ustawa emerytalna) w związku z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726). Od powyższej decyzji ubezpieczona nie złożyła odwołania. W dniu 29 listopada 2012 r. powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12 ubezpieczona wniosła o wznowienie wypłaty zawieszonych świadczeń emerytalnych, zaś we wniosku z dnia 7 grudnia 2012 r. wniosła o wypłatę świadczeń zaległych wraz z ustawowymi odsetkami. Decyzją z dnia 21 grudnia 2012 r. pozwany wznowił wypłatę emerytury ubezpieczonej od dnia 22 listopada 2012 r., zaś w dniu 15 marca 2013 r. wydał zaskarżoną decyzję.

Sąd I instancji wskazał, że wniosek ubezpieczonej o wypłatę świadczenia emerytalnego zawieszono na podstawie przepisu uznanego następnie przez Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 13 lutego 2012 r., K 2/12 za niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art.

2 Konstytucji RP, stanowił w istocie skargę o wznowienie postępowania administracyjnego zakończonego prawomocną decyzją organu rentowego z dnia 13 października 2011 r.

w przedmiocie zawieszenia wypłaty świadczenia emerytalnego ubezpieczonej od dnia 1 października 2011 r. zgodnie z art. 145a § 1 i 2 k.p.a. Sąd Okręgowy zważył, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12 ma określony zakres podmiotowo – przedmiotowy, zatem w kontekście daty przyznania wnioskodawczyni prawa do emerytury, tj. od dnia 1 października 2009 r. w stosunku do niej, wyrok Trybunału Konstytucyjnego ma w pełni zastosowanie, a zatem skarga jest oparta na ustawowej podstawie wznowienia. Spełniony został zatem warunek wskazujący podstawę warunkującą dopuszczalność wznowienia oraz strona zachowała ustawowy termin do wznowienia postępowania.

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r., 2 K/12 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707)

w związku z art. 103a ustawy emerytalnej, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo

do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W punkcie 9 uzasadnienia wyroku Trybunał Konstytucyjny określił jego skutki podając, że art. 28 ustawy zmieniającej

z 16 grudnia 2010 r. w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103 a ustawy emerytalnej do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r.

(tj. od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r.), bez konieczności rozwiązania stosunku pracy utraci moc z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw. Przedmiotowe orzeczenie ogłoszone zostało w Dzienniku Ustaw z dnia 22 listopada 2012 r. pod poz. 1285. Skoro ubezpieczona, której należy do grupy osób, które prawo do emerytury nabyły w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r., to zachowała prawo do wypłaty emerytury, zatem decyzja organu rentowego z dnia 13 października 2011 r. zawieszająca wypłatę świadczenia emerytalnego ubezpieczonego od dnia 1 października 2011 r. nie była prawidłowa, bowiem została oparta na przepisie, który został uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji RP. W konsekwencji Sąd

I instancji na podstawie przywołanych przepisów i art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w punkcie pierwszym wyroku.

Odnosząc się do żądania wypłaty świadczenia wraz odsetkami Sąd Okręgowy uznał, iż zachodzą w niniejszej sprawie przesłanki z art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.). Adekwatnie stanowi art. 135 ust. 3 ustawy emerytalnej. Zmiana zaskarżonej decyzji jest konsekwencją działania wyroku Trybunału Konstytucyjnego, zaś w tym zakresie brak podstaw do obciążenia pozwanego obowiązkiem zapłaty odsetek. Mając na uwadze powyższe Sąd I instancji orzekł, jak w punkcie drugim wyroku na podstawie wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł w punkcie trzecim wyroku, na podstawie przepisów art. 108 § 1 k.p.c., art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., § 12 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Apelacje od wyroku wywiedli organ rentowy i ubezpieczona.

Pozwany zarzucając naruszenie prawa materialnego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie punktu pierwszego, ewentualnie o jego uchylenie w tej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Wnioskodawczyni zaskarżyła punkt drugi orzeczenia zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj.: art. 233 k.p.c. powodującego sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym przejawiającego się w uznaniu, iż opóźnienie w wypłaceniu świadczenia emerytalnego jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności, w sytuacji, gdy zebrane dowody wskazują, iż organ rentowy ponosi odpowiedzialność za opóźnienie w wyniku wydania błędnej decyzji z dnia 15 marca 2013 r. Wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części, poprzez zobowiązanie pozwanego do wypłaty świadczenia emerytalnego przysługującego ubezpieczonej za okres od 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r. wraz z odsetkami od dnia 29 listopada 2012 r. do dnia zapłaty, zasądzenie od pozwanego na rzecz ubezpieczonej kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W piśmie procesowym z dnia 25 marca 2014 r. uzupełnionym pismem z dnia 30 maja 2014 r. organ rentowy cofnął apelację i wniósł o umorzenie postępowania apelacyjnego w związku ze złożeniem przez ubezpieczoną wniosku o wypłatę zawieszanej emerytury.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Umorzenie postępowania apelacyjnego w części, tj. w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie pierwszym zaskarżonego wyroku - wobec cofnięcia apelacji przez organ rentowy - nastąpiło stosownie do art. 391 § 2 k.p.c.

Zgodnie z treścią art. 391 § 2 k.p.c. w razie cofnięcia apelacji Sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu. Umorzenie postępowania nastąpi przy ustaleniu, że cofnięcia dokonano ze skutkiem prawnym (por. art. 355 § 1 k.p.c.).

W sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych ustawodawca wprowadził szczególną regulację stanowiąc w art. 469 k.p.c., że Sąd uzna zawarcie ugody, cofnięcie pozwu, sprzeciwu lub środka odwoławczego oraz zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 17 stycznia 1997 r., I PKN 74/96, OSNP 1997/17/318 wskazał, że użycie w powyższym przepisie słowa „także” oznacza, że poza wymienioną w nim przesłanką dopuszczalności cofnięcia środka zaskarżenia, jaką jest „słuszny interes pracownika”, są jeszcze inne, które należy uwzględnić, a których trzeba poszukiwać w innych przepisach Kodeksu postępowania cywilnego – tj. art. 203 § 4 k.p.c., który stanowi, że Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. Wprawdzie art. 203 § 4 k.p.c. nie przewiduje takiej czynności, jak cofnięcie środka odwoławczego, lecz zarówno

art. 398²¹ k.p.c., jak i art. 391 k.p.c., odsyłając do innych przepisów dla siebie nieswoistych, stanowi o ich odpowiednim stosowaniu.

Ubezpieczona, z uwagi na zmianę stanu prawnego, tj. wejście w życie ustawy z dnia 13 grudnia 2013 r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. (Dz. U. z 2014 r., poz. 169; dalej ustawa z dnia 13 grudnia 2013 r.) złożyła w organie rentowym wnioski o wypłatę zawieszonych świadczeń (art. 7 ust. 1 ustawy). Wobec powyższego, pozwany pismem z dnia 25 marca 2014 r. uzupełnionym pismem z dnia 30 maja 2014 r. cofnął apelację dotyczącą rozstrzygnięcia zawartego w punkcie pierwszym zaskarżonego wyroku.

Mając na uwadze okoliczność, że istota przedmiotowego postępowania dotyczyła wypłaty przez pozwanego świadczenia emerytalnego ubezpieczonej za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r., która to wypłata w świetle powołanej ustawy jest - przy zachowaniu warunku z art. 7 ust. 1 ww. ustawy - obligatoryjna uznać należało, że cofnięcie apelacji jest dopuszczalne.

Ze względów wskazanych powyżej Sąd Apelacyjny uznał, że cofnięcie apelacji nie narusza prawa, w tym słusznego interesu ubezpieczonej i dlatego na podstawie art.

391 § 2 k.p.c. umorzył postępowanie apelacyjne w części dotyczącej rozstrzygnięcia zawartego w punkcie pierwszym zaskarżonego orzeczenia, o czym orzekł w punkcie pierwszym wyroku.

Odnosnie apelacji ubezpieczonej dotyczącej punktu drugiego zaskarżonego wyroku, którym oddalono jej odwołanie w zakresie odsetek od kwoty wyrównania wstrzymanego świadczenia emerytalnego wskazać należy, że jest ona częściowo zasadna.

Sąd Okręgowy błędnie uznał, że zmiana zaskarżonej decyzji jest konsekwencją działania wyroku Trybunału Konstytucyjnego, zaś w tym zakresie brak podstaw do obciążenia pozwanego organu rentowego obowiązkiem zapłaty odsetek.

Po pierwsze przypomnieć należy, że oceniając skutki wyroku z dnia 13 listopada 2012 r. w sprawie K 2/12, OTK-A 2012/10/121 Trybunał Konstytucyjny stwierdził,

że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury, nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. W stosunku do tych osób przepis art. 28 cytowanej ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych w zakresie w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.; dalej ustawa emerytalna) utracił moc z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw, czyli z dniem 22 listopada 2012 r. (Dz.U. z 2012 r., poz. 1285).

W sprawie niniejszej poza sporem pozostawał fakt, że wnioskodawczyni należy do kręgu osób objętych przedmiotowym orzeczeniem, albowiem prawo do emerytury nabyła od dnia 1 października 2009 r., a więc w okresie, kiedy realizacja prawa do tego świadczenia nie wymagała rozwiązania stosunku pracy.

Oczywistym jest, że skoro uznane za niezgodne z Konstytucją przepisy prawa naruszały ustawę zasadniczą już od dnia ich wejścia w życie (ex tunc), przeto nie mogą być legalną podstawą orzekania przez sądy powszechne – czego w istocie domaga się organ rentowy. Skoro może być wzruszone prawomocne orzeczenie wydane przed datą wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego (art. 190 ust. 4 Konstytucji RP oraz art. 145a § 1 k.p.a.), nie można wymagać, aby w sprawach zmierzających do wzruszenia tego orzeczenia, sądy stosowały sprzeczne z Konstytucją przepisy.

Niewątpliwie pozwany zobowiązany był w okolicznościach niniejszej sprawy po złożeniu przez ubezpieczoną w dniu 29 listopada 2012 r. wniosku o wznowienie postępowania zakończonego decyzją z dnia 13 października 2011 r. organ rentowy winien wznowić postępowania, uchylić wskazaną decyzję i wydać nową wznawiając wypłatę wstrzymanej emerytury z równoczesnym przyznaniem stosowanego wyrównania za cały okres, w którym wypłata świadczenia była wstrzymana. Wynika to z faktu, że wstrzymanie wypłaty emerytury nastąpiło wskutek zastosowania niekonstytucyjnego przepisu, który był wszak niekonstytucyjny od chwili jego uchwalenia, a więc także w chwili stosowania przez organ rentowy. Wydanie takiej decyzji determinuje z kolei rozważania dotyczące ewentualnego obowiązku wypłaty przez organ rentowy odsetek za zwłokę.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2014 r., III UZP 3/13 wskazał, że zgodnie z treścią stanowiącego jedyną w prawie ubezpieczeń społecznych podstawę prawną żądania przez ubezpieczonych od organu rentowego odsetek za zwłokę w ustaleniu i wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.; dalej ustawa systemowa), jeżeli organ rentowy - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest zobowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych przewidzianych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to jednak przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności. Dodać wypada, że dla oceny ewentualnego przysługiwania odsetek na podstawie powołanego przepisu konieczne równoczesne zastosowanie dalszych regulacji prawnych, do których przepisu ten odsyła - art. 118 ust. 1, 2, 4 i 5 ustawy. Przepisy te stanowią, że organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji (ust. 1), a jeżeli w wyniku decyzji zostało ustalone prawo do świadczenia oraz jego wysokość, organ rentowy dokonuje wypłaty świadczenia w terminie określonym w ust. 1 (ust. 2). Przepisy te stosuje się zaś odpowiednio przy dokonywaniu wypłaty wynikającej z decyzji ponownie ustalającej prawo do świadczenia lub jego wysokość (ust. 4), przy czym wypłata świadczenia wynikająca z takiej decyzji następuje w najbliższym terminie płatności świadczenia albo w następnym terminie płatności, jeżeli okres między datą wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji a najbliższym terminem płatności jest krótszy niż 30 dni (ust. 5). Nie ulega wątpliwości, że powołane przepisy, jako że regulują one ogólne zasady postępowania, znajdują zastosowanie także w odniesieniu do decyzji w przedmiocie

wznowienia wypłaty świadczenia, wydawanych na podstawie art. 135 ustawy emerytalnej. Przy ich uwzględnieniu należy zatem dojść do wniosku, że o obowiązku wypłaty przez organ rentowy odsetek na podstawie art. 85 ust. 1 ustawy systemowej można mówić tylko wówczas, gdy organ rentowy nie wyda decyzji i nie wypłaci wstrzymanego świadczenia wraz ze stosownym wyrównaniem po upływie terminów określonych w tych przepisach liczonych od złożenia przez ubezpieczonego skargi (wniosku) o wznowienie postępowania zakończonego decyzją wstrzymującą wypłatę owego świadczenia opartą na podstawie prawnej uznanej wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego za niekonstytucyjną. Okoliczność,

że zgodnie z art. 145a k.p.a. wznowienie postępowania następuje wyłącznie na wniosek ubezpieczonego powoduje zaś, że za nieuprawnione należy uznać stanowisko, zgodnie

z którym termin na podjęcie przez organ rentowy takiej decyzji należałoby liczyć od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Taki sposób ustalenia terminu byłby bowiem uzasadniony tylko wówczas, gdyby organ rentowy miał obowiązek wszcząć postępowanie wznowieniowe z urzędu, a to byłoby możliwe jedynie na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej. Z przyczyn wcześniej podniesionych Sąd Najwyższy jest jednak zdania,

że właściwą podstawę prawną wznowienia postępowania w przypadku wydania przez Trybunał Konstytucyjny orzeczenia o niezgodności z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane prawomocne orzeczenie sądowe, ostateczna decyzja administracyjna lub rozstrzygnięcie w innych sprawach, stanowi art. 145a k.p.a.

Mając na względzie powyższe – w pełni akceptowane przez Sąd Apelacyjny – rozważania, wskazać należy, że o odsetkach należnych wnioskodawczyni należało orzec zgodnie z zasadami wynikającymi art. 118 ust. 1, 2, 4 i 5 ustawy emerytalnej. Skoro powołane przepisy powinny znaleźć zastosowanie także w odniesieniu do decyzji

w przedmiocie wznowienia wypłaty świadczenia, wydawanych na podstawie art. 135 ustawy emerytalnej - a taką decyzję pozwany powinien podjąć, gdyby właściwie rozstrzygnął wniosek skarżącej - wypłata świadczenia powinna była nastąpić w najbliższym terminie płatności świadczenia albo w następnym terminie płatności, jeżeli okres między datą wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji a najbliższym terminem płatności jest krótszy niż 30 dni (art. 118 ust. 5).

Mając zatem na względzie datę złożenia przez skarżącą wniosku o wznowienie wypłaty świadczenia (29 listopada 2012 r.) oraz datę wypłaty świadczeń – 25 każdego miesiąca, najbliższy termin wypłaty świadczenia po upływie 30 dni od złożenia wniosku przypada na dzień 25 stycznia 2013 r., w konsekwencji więc odsetki prawidłowo naliczane od całej zaległej sumy świadczenia zakres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. należą się od dnia następnego, tj. od 26 stycznia 2013 r. i w takim też zakresie Sąd

II instancji zmienił zaskarżony wyrok stosownie do art. 386 § 1 k.p.c. (punkt drugi wyroku) oddalając jednocześnie na podstawie art. 385 k.p.c. apelację ubezpieczonej w zakresie wypłaty odsetek od dnia 29 listopada 2012 r. do 25 stycznia 2013 r. (punkt trzeci orzeczenia).

O kosztach procesu orzeczono, jak w punkcie czwartym wyroku zgodnie z treścią przepisu art. 98 § 1 k.p.c. i 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 1-2 i § 13 ust. 1 pkt

2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat

za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 461) oraz na podstawie art.

36 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych

(t.j. Dz.U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) - opłata sądowa od apelacji w kwocie 30 zł.